

‘L’escola contra el món’

Jordi Sedó

www.escriptors.cat/autors/jordisedo

Poques vegades tenim la sort de gaudir, com en aquesta ocasió, de la publicació d'un assaig sobre educació que posi realment el dit a la nafra, que sàpiga escollir els temes que són veritablement cabdals i que, alhora, sigui capaç de tractar-los adequadament, sense caure en la ingenuïtat ni en la cotilla del que és políticament correcte. I el llibre que ha publicat darrerament Edicions La Campana, *L'escola contra el món*, de Gregorio Luri té la virtut de conjuminar totes aquestes qualitats.

L'autor, un docent experimentat en diversos nivells educatius, recentment jubilat i amb un notable coneixement del funcionament dels diferents sistemes escolars europeus, comença avisant que el seu no és un llibre que persegueixi fomentar el debat, cosa que ja és, per si mateixa, una excepció d'agrar tractant-se del tema educatiu, on tot es debat mil cinc-cents vegades sense arribar mai a cap conclusió pràctica que tingui un cert caire de definitiva, si més no a mig termini; perquè del que es tracta és de marejar la perdiu tant com sigui possible i de deixar les coses com més obertes millor perquè ningú no se'n senti exclòs i tothom tingui la sensació que la seva opinió també compta. Luri ens etziba ja a la pàgina 14: "Déu me'n guard de fomentar més debats encara! Si a l'ensenyament n'hi ha per donar i per vendre! En el món de l'educació s'ha generalitzat el vici del debat".

I, efectivament, el llibre és simplement un exercici de sinceritat i un intent de posar de manifest tota una sèrie de defectes endèmics de l'escola actual que vol avisar-nos de la necessitat de donar un cop de timó que faci començar a bandejar d'una vegada tota una sèrie de tòpics a l'ús, inèrcies, prejudicis i pràctiques de tota mena que constitueixen un llast que frena la bona marxa de l'aparell educatiu del nostre país i li impedeix avançar cap a models que ens permetin equiparar-nos amb països del nostre entorn que gaudeixen d'un nivell òptim.

Luri ens parla del lloc que ha d'ocupar l'escola, que ha de ser, segons l'autor, un pont entre la família i la societat; un pont, però, que generi confiança perquè si la societat no confia en l'escola, difícilment podrà exercir el seu rol amb l'autoritat suficient com per a tenir el grau òptim d'incidència en els joves ni l'autonomia suficient com per a no haver d'estar pendent dels judicis que genera la seva activitat.

Especialment lúcid i de lectura imprescindible és el capítol 4, "La situació a Catalunya", on l'autor, al llarg de 33 pàgines magistrals, fa un veritable repàs a la majoria de tics, fílies, fòbies, tòpics, inseguretats, inèrcies, mancances, excessos i confusions que, al llarg dels darrers anys s'han fet presents a la vida de l'escola al nostre país i que encara avui continuen condicionant-ne l'activitat i, fins i tot, la mateixa concepció col·lectiva de la institució.

"*L'escola contra el món* és una crida a l'esperança" podem llegir a la contracoberta del llibre. Efectivament, malgrat el seu to crític, l'autor creu fer-

mament en l'escola i creu que ens hi hem de posar immediatament per tal de redreçar allò que no funciona bé, que és molt, i molt important. El to del llibre no és mai ni agre ni destructiu, sinó que es limita a denunciar allò que cal modificar, argumentant-ho i oferint-hi solucions generals que es presumeixen viables per poc que es reflexioni sobre cada un dels aspectes que van desfilant al llarg de les pàgines del llibre. "L'optimisme és possible –diu Luri a l'última pàgina–; és factible recuperar la confiança de l'escola en ella mateixa. Ser un bon mestre no és fàcil. Tampoc ser un bon alumne o un bon pare. Mai no tindrem una escola perfecta, un govern perfecte, unes famílies perfectes, uns mestres perfectes, uns alumnes perfectes o unes instal·lacions i equipaments perfectes. Però el nostre objectiu no ha de ser trobar un paradís pedagògic, sinó trobar-nos entre els països i regions més ambiciosos [sic]" I, a continuació rebla: "Per si no hagués quedat prou clar, [...] aquest és un llibre d'amor a l'escola".

Efectivament, doncs, un llibre d'amor a l'escola i un llibre que no podem deixar de llegir atentament tots aquells que avui ens dediquem a la docència; i llegir-lo, a més, amb l'esperit obert, disposats a no trobar-hi els tòpics que estem acostumats a sentir, sinó una crítica contundent, però feta des de la voluntat de construir i d'aportar alguna cosa positiva al nostre malmès sistema educatiu.

La feina que fem els docents és tan important... tant...!, que no podem permetre'ns continuar ignorant la desconfiança amb què se la mira la societat.